

τώρα πια κανείς δεν αστειεύεται

Νέα από τη Γαλλία. Εδώ όλα καλά. Το ίδιο επιθυμώ και για εσάς. Η επιστροφή μετά από χρόνια σε έναν τόπο, αποτελεί μία δοκιμασία της μνήμης η οποία καλείται με τη σειρά της να ταυτιστεί με την ανάμνηση, την ικανότητα δηλαδή του ανθρώπου να ταξινομεί χρονικά και αξιολογικά τα γεγονότα του παρελθόντος του, που καταγράφηκαν από τον επεξεργαστή της μνήμης.

Η Τουλούζ γενικά ήταν και είναι μία πόλη ήρεμη. Πόλη των μποέμ διόλου τυχαία, φρόντισε να μεταφέρει την απλότητα των ανθρώπων της του 19^{ου} αιώνα, που ζούσαν και κινούνταν μέσα στις λάσπες των στενών της και δίπλα στα ζωντανά τους, στους σύγχρονους ασυμβίβαστους κατοίκους της, που δε μοιάζουν με καμιά άλλη φυλή Γάλλου, βόρειου ή Νότιου. Ο Ήλιος εδώ έψησε για χρόνια την ελευθερία των κατοίκων της ώστε να γίνει στέρεη και συμπαγής, μη αποδεχόμενη καμιάς έκπτωσης.

Οι μέρες όμως άλλαξαν, όπως και η πόλη. Περπατάω στους πολύβουους δρόμους της που συνεχίζουν να χορεύουν στο ρυθμό των μηχανών των πεζό που τους διασχίζουν. Βλέπω μπροστά μου δύο κύματα εργαζομένων στο σιδηρόδρομο, με σημαίες των συνδικάτων, που σήμερα κλείνουν 7 ημέρες απεργιών. Ποιος θα το φανταζόταν πριν δέκα χρόνια, όταν ζούσα εδώ, ότι οι σεμινό θα απεργούσαν για επτά ημέρες συνεχόμενες! Το πλήγμα στα έσοδα του γαλλικού σιδηρόδρομου είναι τεράστιο: 80 εκατομμύρια ευρώ. Ναι, καλά ακούσατε. Και όλα αυτά επειδή, όπως ισχυρίζεται η κυβέρνηση, κάποιοι εργαζόμενοι δε θέλουν να περάσουν από τη Σύγκλητο οι αντεργατικές πολιτικές που επιβάλλει η ευρωπαϊκή πολιτική των Βρυξελλών στο γαλλικό σιδηρόδρομο, ώστε να γίνει, όπως λένε, ανταγωνιστικός.

Αφού λοιπόν προσπέρασα τους εργαζόμενους στο σιδηρόδρομο, το 14% των οποίων συμμετέχουν στην απεργία και έχουν καταφέρει να καθλώσουν πολλά τρένα στους σταθμούς, ανοίγω μία εφημερίδα να ενημερωθώ. Η Μαρίν Λεπέν, θεωρείται σίγουρη για το δεύτερο γύρο των Προεδρικών εκλογών το 2017. Εάν σοκαριστήκαμε το 2002 με τον πατέρα της που κατάφερε να περάσει με κινήσεις ραδιενέργειας στο δεύτερο γύρο κόντρα στο Σιράκ και δεν κατάφερε να εκλεγεί, έχοντας όμως εξασφαλίσει ένα καθόλου ευκαταφρόνητο ποσοστό 17 και πλέον τοις εκατό των ψήφων, τώρα η πρόβλεψη για την κόρη έρχεται ως αυτονόητη.

Αρχίζει λοιπόν να το αντιλαμβάνεται σιγά σιγά ο γαλλικός λαός: η αριστερά έχει καταρρεύσει. Δεν πείθει κανέναν πια ο σοσιαλισμός του Ολάντ που κατάφερε να κατακτήσει τον τίτλο του λιγότερου δημοφιλούς Προέδρου της 5^{ης} γαλλικής Δημοκρατίας. Είναι σοκαριστική η σαββατιάτικη δήλωση του Γάλλου Πρωθυπουργού εμπρός στο κοινό του σοσιαλιστικού κόμματος: «Ναι, η αριστερά μπορεί να πεθάνει». Για να διαπιστώσει δραματικά: «Και δεν έχω παρά μία βεβαιότητα. Εάν επιλέξουμε να πάρουμε έναν άλλο δρόμο, αυτό θα σημαίνει την απόλυτη αποτυχία». Η αριστερά βιώνει την απόλυτη παρακμή της στη Γαλλία. Η οικολογία, μετά την εντυπωσιακή παρουσία στις ευρωεκλογές του 2009 και τις περσινές εθνικές εκλογές, δεν κατάφερε να εντυπωθεί ως πολιτική συνείδηση στους Γάλλους και κυμάνθηκε στο 9%. Ποιος έχει λοιπόν το σθένος να αντιπαρατεθεί στο νεοφιλελεύθερο μοντέλο και να πείσει όλους εκείνους τους αδιάφορους ή απογοητευμένους Γάλλους πολίτες ότι μια άλλη Γαλλία και μια άλλη Ευρώπη είναι εφικτή, μακριά από τους τραπεζίτες και την κερδοσκοπία; Μάντεψε ποιος-α.

Έπρεπε να συμβεί και το ακόλουθο για να διαπιστώσω ακόμα μία φορά ότι όντως υπάρχει κοινή δυτική κουλτούρα και αυτό μπορεί να το αντιληφθεί κάποιος πολύ εύκολα. Ο ρατσισμός βέβαια, σε αντίθεση με τους άμοιρους μετανάστες, δε γνωρίζει σύνορα και μπορεί να εμφανίζεται όπως, όπου και όταν θέλει, χωρίς να χρειάζεται Τασκ φορς και Φρόντεξ για να τον κυνηγήσει. Κάτοικοι λέει ενός προαστίου του Παρισιού (Σεν Σαν Ντενί),

Ξυλοκόπησαν έφηβο Ρομά, επειδή τον εποπτεύθηκαν ότι διατέλεσε κάποια κλοπή στην περιοχή τους. Θα πει κάποιος ότι αυτό θα συνέβαινε μόνο στην Ελλάδα της Χρυσής Αυγής του φασιστικού παρελθόντος της. Δυστυχώς το κύμα της καφρίλας και του μίσους έχει εξαπλωθεί. Και όσο πιέζει η κρίση, τόσο οι κενοί θα γίνονται αγρίμια. Γιατί αφού δε φρόντισαν τόσα χρόνια να εξευγενίσουν την ψυχή τους προφανώς θα ρέπουν προς την αγριότητα. 12 λοιπόν κάτοικοι του παρισινού προαστίου, αφού το συζήτησαν και κατόπιν εορτής, πήγαν να βρουν τον άτυχο ανήλικο στον καταυλισμό όπου κατοικεί και αφού έκριναν οι ίδιοι ότι αυτός έκανε την κλοπή, τον έστειλαν στην εντατική και βρίσκεται μεταξύ ζωής και θανάτου. Η αστυνομία ερευνά...

Με τέτοια υπέροχα νέα, είναι η πρώτη φορά που η επιστροφή μου στην Τουλούζη δεν προλαβαίνει να ξυπνήσει τη μνήμη μου. Συνεχίζω την ίδια πραγματικότητα. Το μαύρο έχει ξεβάψει και πιάνει πια όλη την Ευρώπη. Τα πράγματα σκληραίνουν. Τώρα πια κανείς δεν αστειεύεται, ούτε οι ψηφοφόροι ούτε οι κυβερνήσεις. Το στοίχημα έχει μπει και είναι τύπου διλήμματος: ή εμείς ή αυτοί. Ή η αλληλεγγύη ή η βαρβαρότητα.

* η φωτογραφία του εξωφύλλου από [εδώ](#)